

תפילת המנחה

דבר אחר, "וְהִנֵּה רִבְקָה יֵצֵאת", כמו שכתוב: "יֵצֵאת לְשֹׂאב מַיִם", ולמה כתוב יוצאות, ולא הולכות ולא באות, אלא לפי שנטמנות היו כל היום, ובשעה ההיא יצאו לשאוב מים, וסימן תפס בידו^[כח].

בא וראה, כאשר הגיע העבד לחרון, ומצא את רבקה לעת ערב, היה זמן תפלת המנחה, **באותה השעה שבא יצחק להתפלל תפלת מנחה, בשעה ההיא הגיע העבד אצל רבקה**, ובשעה ההיא שבא יצחק להתפלל מנחה כמקדם, באה רבקה אצלו, להמצא הכל במקומו שנצרך לו כראוי.

והכל עולה בסוד של חכמה, ולכן בא עבד ההוא לבאר מים, בסוד הכתוב: "מְעִין גְּנִים בְּאֵר מַיִם חַיִּים וְנִזְלִים מִן לְבָנוֹן", וביארנו שכל זה סוד הוא.

ובא וראה, **תפלת מנחה תקן לה יצחק בודאי**, וכמו שתקן אברהם תפלת שחרית לנגד מדרגה ההיא שנדבק בה^[כט] כך תקן יצחק תפלת מנחה לנגד מדרגה ההיא שנדבק בה, ועל כן תפלת מנחה מזמן שנוטה השמש לרדת בהילוכו לצד מערב, שהרי כל זמן שלא הגיע השמש לצד מערב נקרא יום, מהבקר עד זמן ההוא, שכתוב (תהלים נ"ב): "חֶסֶד אֶל כָּל הַיּוֹם".

ועל כן למדנו שיהיה אדם נזהר בתפלת מנחה, שהוא זמן שדין קשה שורה בעולם.

זוהר חלק ב' פרשת שלח - דף קנ"ח עמוד א'

אליעזר נקרא ברוך אף שהיה כנעני

"וַיֹּאמֶר בּוֹא בְרוּךְ ה'", אמר רבי ייסא, בא וראה, אליעזר עבד אברהם מבני כנען היה, כמו שכתוב (הושע י"ב): **"כָּנְעַן בְּיָדוֹ מֵאֲזַי מִרְמָה"**, וכנען כתוב עליו **"אָרוּר כָּנְעַן עֶבֶד עֲבָדִים יְהִי לְאֶחָיו"**, ולפי שהיה שליח נאמן מה כתוב בו, **"בּוֹא בְרוּךְ ה'"**, ברוך ה' ממש,

זיו הזוהר

מזה מדת הרחמים שהיא קדושת יעקב אבינו, וכיון שזיווג כזה היה נצרך ליצחק לכן תפס אליעזר זה הסימן בזמן תפלת המנחה שהנערה שתצא עתה לשאוב מים ותעשה חסד להשקותו היא ראויה שעל ידיה תהיה נעשה המתקת אש מדת הדין במימי מדת החסד, ובזה יובן כל הענין. **כט.** תפלת שחרית בכח מדת החסד קדושת אברהם, ותפלת

כח. כוונת הענין כך הוא, כי שלוחי הדין כל היום צפונים ונעלמים, כמו שכתוב חסד אל כל היום, וכד מטיא שעתא דצלותא דמנחה נתעורר כחו של יצחק ודינא תקיפא שלטא וכל דינין מתערין, ולכן נצרך אז לשאיבת מים של חסדים להשקיע האש של מדת הדין על ידי המתקתן במימיו של מדת החסד, וזה נקרא זיווג של גבורות בחסדים, ונולד

ולכן נכתב כך בתורה, לפי שיצא מקללה ההיא ונתברך, ולא די לו שיצא ממנה, אלא שנתברך בשמו של הקדוש ברוך הוא, ולמדנו שבא מלאך והכניס דבר זה בפיו של לבן.

זוהר חלק א' פרשת וירא - דף ק"ג

"עבד אברהם אנכי" כדי לכבד את אברהם

"וַיֹּאמֶר עֶבֶד אַבְרָהָם אֲנֹכִי וְה' בְּרַךְ אֶת אֲדֹנָי מֵאֲד וַיִּגְדַּל", אמר רבי שמעון, כתוב (מלאכי א'): "בֵּן יַכְבֵּד אֶב וְעֶבֶד אֲדֹנָיו", עבד אדניו זה אליעזר לאברהם, כאשר שלחו לחרון ועשה כל רצונו של אברהם והיה מכבדו, שהרי איש שהיה מביא כסף וזהב ואבנים טובות וגמלים, הוא נראה יפה כראוי, ולא אמר שהוא אוהבו של אברהם או קרוב שלו, אלא אמר "עֶבֶד אַבְרָהָם אֲנֹכִי", בשביל להעלות בשבחו של אברהם ולכבד אותו בעיניהם.

זוהר חלק ב' פרשת בא - דף ל"ט

תפילת יצחק בשדה מערת המכפלה

"וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה לְפָנֹת עֵרֶב", אמר רבי שמעון, וכי לא היה לו בית או מקום אחר להתפלל, אלא אותו השדה היה אשר קנה אברהם סמוך למערה, שכתוב: "הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר קָנָה אַבְרָהָם מֵאֵת בְּנֵי חֵת", ובשעה שהיה יצחק נכנס בתוכו ראה שם השכינה, והשדה העלה ריח עליון קדוש, ולפיכך היה מתפלל שם וקבעו למקום תפלתו.

זוהר חלק ג' פרשת פקודי - דף רל"ו

טעם שרבקה הפילה עצמה מהגמל

"וַתִּשָּׂא רִבְקָה אֶת עֵינֶיהָ וַתֵּרֶא אֶת יִצְחָק וַתִּפֹּל מֵעַל הַגָּמֶל", אמר רבי יהודה, זה הכתוב למה נצרך להיכתב בתורה, ועוד וכי בשביל שראתה יופיו של יצחק נפלה מן הגמל.

אלא זה הכתוב סוד הוא, בא וראה, בשעה שהגיעה רבקה אצל יצחק, זמן תפלת מנחה היה, ובזמן ההוא דין נתעורר בעולם, וראתה אותו במדרגת הרוגז של דין הקשה, וראתה שהרי סיום של הרוגז הקשה הוא גמל למטה, וזהו הסוד של מיתה^[1] ולפיכך הפילה והשמיטה עצמה מן גמל ההוא, שהרי כשנתעורר דין הקשה גמל ההוא מתגבר, ולפיכך השמיטה עצמה ממנו ולא ישבה שם.

זוהר חלק ג' פרשת פקודי - דף רל"ו

מנחה בכח מדת הגבורה קדושת יצחק. ל. כידוע הדעת טוב ורע כדי להביא מיתה בעולם היה רוכב שהנחש כשבא אל חוה להסיתה שתאכל מעץ אז הנחש על גמל, והגמל הוא מרכבתו של נחש.